

Το πως σκεφτόμαστε για τον άλλο κρίνει και την

Ο

άνθρωπος από τη φύση του είναι ον κοινωνικό. Από την παιδική ηλικία έως την ενήλικη ζωή και τα γηρατειά, ο άνθρωπος έχει την ανάγκη να συνυπάρχει με άλλους, να ανταλλάσσει απόψεις, γνώμες, εμπειρίες, να μοιράζεται καταστάσεις, να δίνει και να παίρνει.

Από τα πιο απλά ερεθίσματα ως και τα πλέον κοινωνικά, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται το περιβάλλον με διαπροσωπικούς όρους. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι οι διαπροσωπικές σχέσεις που δημιουργούμε θα πρέπει να είναι ρηχές και αγκιστρωμένες σε τύπους και σχήματα.

Δυστυχώς δεν αναπτύσσουμε βαθιές προσωπικές σχέσεις με τους άλλους. Προτιμούμε να ξέρουμε πολλούς, αλλά λίγο. Προτιμούμε να έχουμε ένα ευρύ κοινωνικό περίγυρο, από το να έχουμε καλούς και πιστούς φίλους. Όχι ότι θα πρέπει να είμαστε αντικοινωνικοί και «κουμπωμένοι» απέναντι σε αγνώστους αλλά να μην φτάνουμε στο άλλο άκρο, δηλαδή στην αγωνιώδη επιθυμία καινούργιων γνωριμιών. Βεβαία αυτό συμβαίνει, γιατί; Διότι νομίζουμε ότι οι πολλές γνωριμίες, οι καινούργιες γνωριμίες θα μας προσφέρουν ευτυχία. Κάτι τέτοιο όμως δεν

συμβαίνει.

Η συγκεκριμένη συμπεριφορά παρατηρείται έντονα και μέσα στην Εκκλησία. Θα σας πω ένα παράδειγμα που προσωπικά έχω παρατηρήσει (ίσως και εσείς).

Βγαίνει στον άμβωνα ο ιερέας της ενορίας μας, κηρύττει, μας προτρέπει να μετανοήσουμε να ασκηθούμε, μας μιλά πνευματικά. Και όμως κανείς δεν συγκινείται, κανείς δεν τον ακούει, κανείς δεν δίνει σημασία σε αυτά που λέγει.

Μετά από λίγες ημέρες έρχεται στο ναό κάποιος άλλος ιερέας, από κάποια άλλη Μητρόπολη ή από κάποιο μοναστήρι ή και από το Άγιον Όρος. Οι πιστοί πρώτη φορά τον βλέπουν, δεν τον γνωρίζουν. Κηρύττει και αυτός, λέει ακριβώς τα ίδια πράγματα που είπε ο ιερέας της ενορίας μας. Και όμως τώρα, όλοι ακούν, ξαφνικά όλοι συγκινούνται, ξαφνικά όλοι «ωφελοούνται». Γιατί συμβαίνει αυτό; Συμβαίνει αυτό διότι οι άνθρωποι γοητεύονται όχι από αυτά που είπε, (τα ίδια είπε και ο ιερέας της ενορίας) αλλά από αυτά που ο λογισμός τους κάνει να πιστεύουν για τον άγνωστο ομιλητή. Προσέξτε, δεν λέω ότι φταίει π.χ. ο ξένος ιερέας ή μοναχός, αυτός ήρθε για να μας ωφελήσει πνευματικά, όμως δεν πρέπει να απαξιώνουμε τον ιερέα της ενορίας μας.

Ποια είναι λοιπόν τα αίτια αυτής της απαξίωσης;

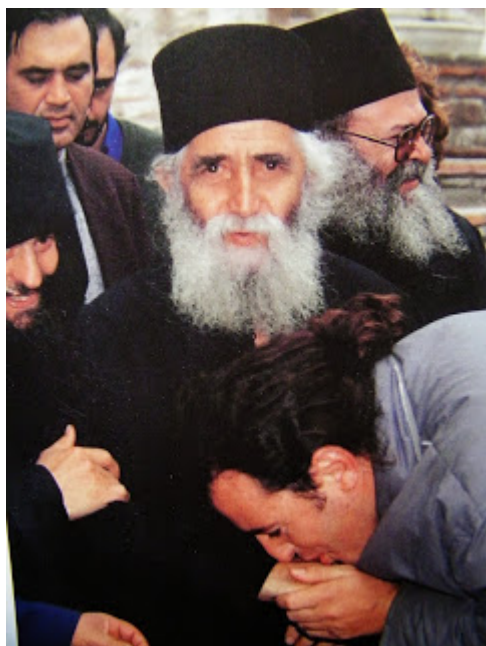
Επειδή τον ιερέα της ενορίας μας τον βλέπουμε συχνά, τον γνωρίσαμε, ίσως διαπιστώσαμε και κάποια αδυναμία του, «πέφτει στα μάτια μας», ότι και να μας πει πλέον δεν μας συγκινεί, δεν μας αγγίζει, έχουμε εξοικειωθεί μαζί του, τον κατακρίνουμε για την ζωή του... το ίδιο όμως θα συμβεί και με τον ξένο ιερέα ή μοναχό. Εάν αρχίζει να έρχεται στην ενορία μας συχνά θα αρχίσουμε να τον γνωρίζουμε. Επειδή λοιπόν τα κριτήριά μας είναι ρηχά και απνευμάτιστα -σιγά σιγά μέσα μας- στην θέση της «ευλάβειάς» μας προς το πρόσωπό του, θα τοποθετήσουμε λογισμούς κατακρίσεως, θα αφήσουμε τον λογισμό μας να τον απαξιώσει και μετά από λίγο καιρό θα τον απορρίψουμε και αυτόν, όπως και τον ιερέα της ενορίας μας, και θα αρχίσουμε να αναζητούμε για κάποιον άλλον, ξένο-πνευματικό-«άγιο» ιερέα ή μοναχό που να μας «εμπνέει» .

Αυτό βεβαίως δείχνει τον εγωισμό μας και την μεγάλη ιδέα που έχουμε για τον εαυτό μας, ο οποίος πρέπει να έχει πνευματικό οδηγό κάποιον φημισμένο γέροντα, ή κάποιον δεσπότη ή κάποιον ηγούμενο. Λες και ο ιερέας της ενορίας μας είναι ανάξιος να μας εξομολογήσει, να ακούσει τις αμαρτίες μας και να μας συμβουλευθεί.

Είναι αυτό το γραφικό «ουδείς προφήτης στον τόπο του». Αυτό δεν κάνανε και οι συμπατριώτες του Χριστού στον ίδιο τον Κύριο; Όταν πήγε ο ίδιος ο Χριστός να

ομιλήσει στην συναγωγή τους, αντί να προσέξουν αυτά που έλεγε και να ωφεληθούν, αυτοί τον απαξίωναν και λέγανε: «Καλά αυτός δεν είναι ο γιος του μαραγκού, αυτός δεν είναι ο γείτονάς μας, ποιος νομίζει ότι είναι τώρα και μας μιλά και μας κηρύττει;...».

Ο άνθρωπος που αναζητά αδελφοί μου την Αλήθεια, θα ωφεληθεί και από έναν αγιορείτη μοναχό, και από έναν ιερέα στον κόσμο, θα ωφεληθεί και από ένα καθηγητή και από μία αγράμματη γιαγιά, και από τον γείτονά του και από τον ή την σύζυγό του, και από το παιδί του, αρκεί να έχει μάτια για να βλέπει και αυτιά για να ακούει, αρκεί τα πνευματικά του αισθητήρια να μην έχουν μολυνθεί από την εγωπάθεια και τον ευσεβισμό.

Αναλογιστείτε πόσοι και πόσοι γνώρισαν π.χ. τον γέροντα Παΐσιο, πόσοι και πόσοι πήραν την ευχή του. Και τι μ' αυτό; Όλοι αυτοί ωφελήθηκαν ουσιαστικά; Άλλαξε όλων αυτών των ανθρώπων η ζωή; Όλοι αυτοί οι άνθρωποι αγίασαν μιμούμενοι τον γέροντα; Όχι....ελαχίστοι. Γιατί; Διότι οι πιο πολλοί πλησίαζαν τον γέροντα θέλοντας να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους, πλησίαζαν τον γέροντα γοητευμένοι από αυτά που άκουγαν γι' αυτόν. Όμως δεν είχαν διάθεση μετάνοιας, δεν είχαν διάθεση για να ωφεληθούν πραγματικά, να βγούν από το βόλεμά τους και να ζήσουν όπως τους πει ο γέροντας, ή όπως έβλεπαν ότι ζούσε ο γέροντας, αρκούνταν σε μία συνάντηση μαζί του, κρατώντας όμως την νοοτροπία τους περί της ζωής. Ήθελαν να συναντήσουν τον γέροντα για να το λένε στις παρέες τους και στους φίλους τους και τίποτα παραπάνω.

Έφταιγε ο γέροντας Παΐσιος; Φυσικά όχι. Τι έφταιγε; Ο λογισμός αυτών που τον πλησίαζαν.

Αυτό απέχει όμως από την ορθόδοξη πνευματικότητα.

Τελικά μας ενδιαφέρει εάν αυτό που ακούσαμε είναι ορθό, σωστό και πνευματικό; Ή εάν αυτός που ακούσαμε να το λέγει είναι ψηλά στην προσωπική μας «αξιολογική κλίμακα»;

Η νοοτροπία αυτή μοιάζει και με κάτι άλλο που έχω παρατηρήσει. Λέει ο διάκονος το «Μετά φόβου Θεού...» και προσκαλεί τους πιστούς να κοινωνήσουν Χριστό. Κάποιοι χριστιανοί λοιπόν, επίτηδες, δεν πηγαίνουν να κοινωνήσουν από τον ιερέα αλλά θέλουν να κοινωνήσουν από τον Δεσπότη, ή εάν δεν είναι αρχιερατική Θεία Λειτουργία, πηγαίνουν στον ιερέα που θεωρούν αυτοί πιο άξιο και όχι στον άλλο που έχει «πέσει στα μάτια» τους. Αυτό όμως είναι βλασφημία. Είναι σαν να υποστηρίζουν, με την νοοτροπία αυτή, ότι άλλο Χριστό μεταδίδει ο Δεσπότης, άλλο Χριστό μεταδίδει ένας ηγούμενος, ή ένας ιερομόναχος ή ένας έγγαμος ιερέας. Άλλο Χριστό μεταδίδει από το Άγιο Ποτήριο ένας ιερέας που θεωρούμε ότι είναι άγιος και άλλο Χριστό μεταδίδει κάποιος αμαρτωλός κληρικός (κατά τον λογισμό μας). Είναι σαν να υποστηρίζουν ότι σημασία έχει όχι το να πάρω τον Χριστό μέσα μου αλλά ποιος θα μου δώσει τον Χριστό!

Όλα αυτά βεβαίως δείχνουν ότι βλέπουμε την χριστιανική ζωή πολύ ρηχά και επιπόλαιο. Δεν έχουμε καταλάβει ακόμα τον νόημα της χριστιανικής πίστεως και το πνεύμα των Θεοφόρων Πατέρων της Εκκλησίας οι οποίοι όλα αυτά τα έχουν πει και τα έχουν γράψει επανειλημμένως προσπαθώντας να μας απαγκιστρώσουν από τον ευσεβισμό και τους τύπους ώστε να δούμε επιτέλους την ουσία...

Πολύ σωστά κάποιος είπε ότι: «Η αληθινή αγάπη δεν είναι εκείνη που αντέχει το μακροχρόνιο χωρισμό, αλλά εκείνη που αντέχει τη μακροχρόνια οικειότητα». Το θέμα δηλαδή είναι να μην γίνει η μακροχρόνια οικειότητα το δηλητήριο της σχέσης μας με τον/την σύζυγό μας, με τους φίλους μας, με τον ιερέα της ενορίας μας, με τον πνευματικό μας. Διότι δυστυχώς αυτό συμβαίνει. Με την πάροδο του χρόνου, αντί να σεβόμαστε πιο πολύ ο ένας τον άλλο, αντί να αγαπούμε πιο βαθιά και αληθινά ο ένας τον άλλο...αφηνόμαστε στους κακούς λογισμούς. Παίρνουμε από την οικειότητα στην εξοικείωση, με αποτέλεσμα να απαξιώνουμε τον άλλο. Και όμως, ο άλλος δεν άλλαξε, είναι ο ίδιος άνθρωπος που όταν τον πρωτογνωρίσατε είχατε ενθουσιαστεί μαζί του(έναν μοναχό, έναν ιερέα, έναν φίλο, ένα συνεργάτη), ήσασταν ερωτευμένοι μαζί του/της (με την γυναίκα ή τον άνδρα σας). Τι άλλαξε; Ο λογισμός μας. Το πώς σκεφτόμαστε για τον άλλον...

Ο Θεός αδελφοί μου, μας έδωσε την ελευθερία της επιλογής. Μας έδωσε την ευθύνη για την ζωή μας. Και εμείς καλούμαστε να επιλέξουμε. Καλούμαστε να μην

αντιμετωπίζουμε τα πράγματα και τις διαπροσωπικές μας σχέσεις τόσο ρηχά και επιπόλαια. Καλούμαστε να διαχειριστούμε τα πάντα με σύνεση και διάκριση, να ζήσουμε όχι μερικώς αλλά πλήρως, όχι ψεύτικα αλλά αληθινά...

Καλούμαστε να πετύχουμε τον σκοπό της δημιουργίας μας, ο οποίος δεν είναι η απόκτηση πραγμάτων, δεν είναι οι ατελείωτες και ανούσιες κοινωνικές γνωριμίες, δεν είναι οι πολλές σαρκικές εμπειρίες, δεν είναι η επαγγελματική καταξίωση ή η απόκτηση κύρους και το «κτίσιμο ενός καλού ονόματος». Όχι.

Ο σκοπός της ζωής μας, δεν είναι άλλος παρά το να «κατακτήσουμε» και να κατακτηθούμε απ' την Αγάπη και το Φως, ότι κι αν μας στοιχίσει. Σκοπός της ζωής μας θα πρέπει να είναι να αγαπήσουμε την Αγάπη, να φωτιστούμε από το Φως της Χάρης του Θεού. Πως; Μέσα στην Εκκλησία. Μένοντας στην ταπείνωση... καλλιεργώντας την αγάπη προς όλους, έχοντας διάθεση διόρθωσης, μετάνοιας, βάζοντας καλούς λογισμούς για τους άλλους.

Είθε αδελφοί μου και εμείς να τοποθετήσουμε ορθά τις προτεραιότητες της ζωής μας, με πρώτη και με διαφορά την σχέση μας με τον Θεό, μία σχέση αγάπης και όχι μισθαποδοσίας, μία σχέση Πατρός και τέκνου, που βάση της είναι η συγχωρετικότητα και η αμοιβαιότητα. Με βάση την σχέση μας με τον Θεό, θα καταφέρουμε να αναπτύξουμε υγιείς σχέσεις και με τους συνανθρώπους μας.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr